Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Tredje Afdeling)

13. juni 2012*

»Personalesag — midlertidigt ansatte — undladelse af at forlænge en tidsbegrænset ansættelseskontrakt — administrationens skønsbeføjelse — omsorgspligt — artikel 8 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — artikel 4 i den af generaldirektøren for OLAF trufne afgørelse af 30. juni 2005 vedrørende den nye politik på området for ansættelse og beskæftigelse af midlertidigt ansatte i OLAF — maksimal varighed af kontrakter som midlertidigt ansat«

I sag F-63/11,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF, som finder anvendelse på Euratom-traktaten i henhold til denne traktats artikel 106A,

Luigi Macchia, tidligere midlertidigt ansat ved Europa-Kommissionen, Woluwé-Saint-Lambert (Belgien), ved advokaterne S. Rodrigues, A. Blot og C. Bernard-Glanz,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved J. Currall og D. Martin, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af præsidenten, S. Van Raepenbusch (refererende dommer), og dommerne I. Boruta og E. Perillo,

justitssekretær: assistent G. Ruiz Plaza,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. marts 2012,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Ved stævning indgået til Personalerettens Justitskontor den 1. juni 2011 har Luigi Macchia i det væsentlige nedlagt påstand om annullation af den af den fungerende generaldirektør for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) trufne stiltiende afgørelse af 12. august 2010 om afslag på sagsøgerens ansøgning om forlængelse af hans kontrakt som midlertidigt ansat.

Retsforskrifter

2 For så vidt angår den grundlæggende ret til god forvaltning bestemmer artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder følgende:

»1. Enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

2. Denne ret omfatter navnlig:

[…]

c) pligt for forvaltningen til at begrunde sine beslutninger.«

3 Artikel 2 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) lyder således:

»Ved midlertidigt ansat forstås i disse ansættelsesvilkår:

a) den, der ansættes i en af stillingerne i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, og af budgetmyndighederne er betegnet som midlertidige

[…]«

4 Hvad angår varigheden af kontrakterne som midlertidigt ansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), bestemmer ansættelsesvilkårenes artikel 8, stk. 1, følgende:

»Ansættelse af en midlertidigt ansat i henhold til artikel 2, litra a), kan ske på bestemt eller ubestemt tid. Kontrakten for en person, der er ansat på bestemt tid, kan kun fornys en gang for en bestemt tid. Enhver senere fornyelse skal ske på ubestemt tid.«

5 I henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 11, stk. 1, finder artikel 11-26 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) om tjenestemandens rettigheder og pligter tilsvarende anvendelse.

6 Ansættelsesvilkårenes artikel 47 bestemmer:

»Undtagen ved dødsfald ophører ansættelsesforholdet for en midlertidig ansat:

[…]

b) for kontrakter på bestemt tid:

i) på det tidspunkt, der er fastsat i kontrakten

ii) ved udløbet af den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten, og som giver den ansatte eller institutionen mulighed for at opsige kontrakten, inden den udløber. […]«

7 Den 28. april 2004 vedtog Kommissionen i øvrigt beslutning K(2004) 1597 vedrørende den maksimale varighed for benyttelse af ikke-permanent personale i Kommissionens tjenestegrene (offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 75-2004 af 24. juni 2004, herefter »Kommissionens beslutning af 28. april 2004«). I henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i Kommissionens beslutning af 28. april 2004 finder denne bl.a. anvendelse på midlertidigt ansatte ansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a).

8 I artikel 3, stk. 1, i Kommissionens beslutning af 28. april 2004 bestemmes, at »den samlede kumulerede varighed af en ikke-permanent ansats tjenestetid er begrænset til seks år beregnet over en periode på 12 år, uanset kontraktens eller stillingens karakter«.

9 Hvad angår ikke-permanent personale ansat i OLAF bestemmer artikel 4 i generaldirektøren for OLAF's afgørelse af 30. juni 2005 vedrørende den nye politik på området for ansættelse og beskæftigelse af midlertidigt ansatte i OLAF undtagelsesvist, at »den maksimale periode i artikel 3, stk. 1, i Kommissionens beslutning [af 28. april 2004], der finder anvendelse på ikke-permanent personale i OLAF, er [otte] år, beregnet over en periode på [16] år« (herefter »otte års-reglen«).

Sagens faktiske omstændigheder

10 Sagsøgeren var ansat i Kommissionens tjeneste som udstationeret national ekspert i fire år fra den 16. juni 2003.

11 I 2005 iværksatte OLAF en udvælgelsesprocedure med henblik på ansættelse af midlertidigt ansatte, som særligt var specialiserede inden for områderne undersøgelser og analyse af oplysninger. I indkaldelsen af ansøgninger blev det præciseret, at de bestående ansøgere ville blive ansat for en varighed af fire år med mulighed for forlængelse, idet kontraktens samlede varighed ikke kunne overstige otte år, jf. afgørelsen af 30. juni 2005. Sagsøgeren bestod udvælgelsesprocedurens prøver og underskrev en kontrakt som midlertidigt ansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), for en varighed på fire år med virkning fra den 1. maj 2007, dvs. indtil den 30. april 2011.

12 I 2009 tilmeldte sagsøgeren sig en intern udvælgelsesprøve organiseret af Kommissionen med henblik på ansættelse af administratorer i lønklasse AD 8, som var specialiserede i bekæmpelse af svig, men hans ansøgning blev ikke imødekommet med den begrundelse, at han ikke havde en anciennitet i tjenesten på mindst tre år som tjenestemand eller midlertidigt ansat i Kommissionen.

13 Den 12. april 2010 fremsendte sagsøgeren og fire andre midlertidigt ansatte en ansøgning om forlængelse af deres kontrakter til den fungerende generaldirektør for OLAF.

14 Sagsøgeren modtog intet svar, og ansøgningen var den 12. august 2010 genstand for en stiltiende afvisning, som sagsøgeren den 10. november 2010 indbragte en klage over i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2. Klagen blev afslået af generaldirektøren for OLAF i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed ved afgørelse af 22. februar 2011. I denne afgørelse henviste ansættelsesmyndigheden bl.a. til administrationens vide skøn i forbindelse med forlængelse af tidsbegrænsede kontrakter som midlertidigt ansat og anførte herefter, at »den i lyset af de budgetmæssige muligheder, tjenestens interesse og [sagsøgerens] fortjenester og kvalifikationer […] ikke kunne imødekomme [hans] ansøgning om forlængelse af kontrakten«. Ansættelsesmyndigheden fortsatte som følger:

»Ved udløbet af [sagsøgerens] kontrakt overføres den stilling med support og opfølgning, som han besætter i OLAF, nemlig til området for undersøgelser.

Overførslen af denne budgetpost indgår i en række foranstaltninger truffet som følge af gentagne anbefalinger fra Revisionsretten [for Den Europæiske Union] i dennes særberetning for 2005 vedrørende OLAF og i dens første konklusioner vedrørende den revision, der blev gennemført i 2010, men også fra Overvågningsudvalget for OLAF såvel i dets årlige aktivitetsrapport som i dets udtalelser om budgettet om en omprioritering af OLAF's aktiviteter til fordel for undersøgelsesaktiviteter.

[…]

Overvågningsudvalget for OLAF understregede i sin udtalelse om 2010-budgettet, at OLAF burde opstille en prioritering af samtlige opgaver, således at der kunne opnås en mere effektiv udnyttelse af personale- og budgetressourcerne, og især koncentrere sine ressourcer om undersøgelsesarbejdet (OLAF's hovedopgave) og undgå at afsætte yderligere personale til administrative støtte- og koordinationsfunktioner.

Det er i denne sammenhæng, at den budgetpost, som klageren indtager, vil blive overført til undersøgelsesfunktionerne, så snart den profil, der efterlyses med henblik på den nye stillingsbeskrivelse, er fastsat i forhold til OLAF's strategiske retningslinjer.«

Parternes påstande

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— »Principalt:

  — annullation af den stiltiende afgørelse truffet den 12. august 2010 af OLAF's generaldirektør i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt [...]

  — om fornødent annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 22. februar 2011 om afslag på den klage, som sagsøgeren havde indgivet [...].

  Følgelig:

  — genindsættes sagsøgeren i den stilling, som han bestred i OLAF, i forbindelse med en forlængelse af hans kontrakt i overensstemmelse med de vedtægtsmæssige krav.

— Subsidiært, og i tilfælde af, at sagsøgeren ikke får medhold i ovenfor nævnte påstand om genansættelse, tilpligtes sagsøgte at erstatte det af sagsøgeren lidte økonomiske tab, som foreløbigt og efter billighed opgøres til forskellen mellem den løn, som sagsøgeren oppebar som midlertidig ansat i OLAF, og [den løn, som han] oppebærer i den stilling, som han p.t. bestrider (dvs. ca. 3 000 EUR pr. måned), i det mindste i en periode svarende til varigheden af hans oprindelige kontrakt ([fire] år), og i længere tid i det tilfælde, hvor nævnte kontrakt var blevet forlænget en tredje gang, hvilket ville give ham ret til en kontrakt på ubestemt tid.

— Under alle omstændigheder tilpligtes sagsøgte at betale et beløb, som foreløbigt og efter billighed kan opgøres til 5 000 EUR i erstatning for det ikke-økonomiske tab, med tillæg af morarenter i henhold til den lovbestemte rentesats fra den dato, hvor der afsiges dom i sagen.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse, da søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ubegrundet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

17 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren bl.a. har nedlagt påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 22. februar 2011 om afslag på hans klage. I denne forbindelse bemærkes, at påstande om annullation, der formelt er rettet mod et afslag på en klage, har den virkning retligt at få prøvet den akt, der har været genstand for klagen, når de som sådanne er uden selvstændigt indhold (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.1.1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, Sml. s. 23, præmis 8, Rettens dom af 6.4.2006, sag T-309/03, Camós Grau mod Kommissionen, Sml. II, s. 1173, præmis 43).

18 Som det fremgår ovenfor af præmis 14, indeholder ansættelsesmyndighedens afgørelse om afslag på klagen i det foreliggende tilfælde en begrundelse, som naturligvis ikke fremgik af den stiltiende afvisning, som klagen var rettet imod. Henset til udviklingen af den administrative procedure er det begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen, som der skal tages hensyn til ved undersøgelsen af lovligheden af den oprindelige bebyrdende retsakt, idet denne begrundelse skal anses for at supplere nævnte retsakt (jf. i denne retning Rettens dom af 9.12.2009, sag T-377/08 P, Kommissionen mod Birkhoff, præmis 58 og 59 og den deri nævnte retspraksis). Det er imidlertid lovligheden af den oprindelige bebyrdende retsakt, som undersøges, og dette henset til begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen. I det foreliggende tilfælde er annullationspåstanden til prøvelse af afgørelsen om afslag på klagen af 22. februar 2011 uden selvstændigt indhold, og søgsmålet skal anses for formelt at være rettet mod ansættelsesmyndighedens stiltiende afgørelse af 12. august 2010 om afvisning af ansøgningen om forlængelse af sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Om annullationspåstanden

19 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat to anbringender om, for det første, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn og foreligger magtfordrejning og, for det andet, at der er sket tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten.

20 Det er hensigtsmæssigt at behandle de to anbringender, som sagsøgeren har fremsat, samlet.

Parternes argumenter

– Det første anbringende om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn og foreligger magtfordrejning

21 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden med henblik på at begrunde den manglende forlængelse af hans kontrakt for det første påberåbte sig dels Kommissionens beslutning af 28. april 2004, generaldirektøren for OLAF's afgørelse af 30. juni 2005 og, i særdeleshed, otte års-reglen, dels et møde af teknisk karakter, som fandt sted den 9. februar 2007 mellem repræsentanter for de ansatte, Kommissionens generaldirektorat (GD) »Personale og Administration« og OLAF, hvorunder OLAF's generaldirektør forpligtede sig til at afstemme reglerne vedrørende brug af ikke-permanent personale efter de regler, der var gældende i Kommissionen. Ordlyden af den tekniske aftale fandt kun anvendelse på ansatte ansat før den 1. februar 2006. Sagsøgeren har herved baseret sig på forskellige uformelle brevvekslinger, som han havde med sine overordnede, og på et

notat fra OLAF's fungerende generaldirektør af 8. oktober 2010 til formanden for det lokale personaleudvalg, som havde henledt OLAF's ledelses opmærksomhed på situationen for de fem midlertidigt ansatte, herunder sagsøgeren, som sammen havde underskrevet en ansøgning om forlængelse af deres kontrakt. Afslaget på at forlænge sagsøgerens kontrakt fulgte således af den automatiske anvendelse af otte års-reglen.

22 Interne administrative afgørelser, såsom generaldirektøren for OLAF's afgørelse af 30. juni 2005, kan imidlertid ikke føre til en indskrænkning af rækkevidden af højerestående normer, i det foreliggende tilfælde ansættelsesvilkårenes artikel 8, som ikke fastsætter nogen tidsmæssig grænse for forlængelsen af kontrakten for de ansatte som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a). Dette er således fastslået af Den Europæiske Unions Ret i dennes dom af 16. december 2010 i sagen Kommissionen mod Petrilli (sag T-143/09 P, præmis 31 og 35, herefter »dommen i sagen Kommissionen mod Petrilli«).

23 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden i afgørelsen af 22. februar 2011 om afslag på klagen for det andet har begrundet den manglende forlængelse af hans kontrakt med en henvisning til tjenestens interesse. Denne nye argumentation, som ligeledes blev anvendt i forhold til de andre fire midlertidigt ansatte, som underskrev ansøgningen af 12. april 2010, blev imidlertid konstrueret specielt til lejligheden.

24 Den i afslaget på klagen indeholdte argumentation er under alle omstændigheder fejlagtig, eftersom ansættelsesmyndigheden ikke længere kunne frigøre sig fra den aftale, som blev indgået af OLAF's generaldirektør på det tekniske møde af 9. februar 2007, om »så vidt som muligt« at afstemme OLAF's politik vedrørende midlertidigt ansatte efter Kommissionens politik, bl.a. ved at nedsætte den maksimale tjenestetid for ikke-permanent personale til seks år.

25 Desuden har der aldrig forud for afgørelsen om afslag på klagen været tale om nogen omstrukturering af OLAF's aktiviteter til undersøgelsesaktiviteter. Et sådant ønske om omstrukturering er først opstået efter afsigelsen af dommen i sagen Kommissionen mod Petrilli, og sagsøgeren er i øvrigt overrasket over, at Revisionsrettens anbefalinger fra 2005, som aldrig har været nævnt i forbindelse med de brevvekslinger, som han havde med sine overordnede efter indgivelsen af hans ansøgning om kontraktforlængelse, pludseligt blev lagt til grund seks år senere.

26 Under alle omstændigheder vil en overførsel af sagsøgerens stilling til undersøgelsesaktiviteter ikke kunne begrunde den manglende forlængelse af hans kontrakt, eftersom han selv vil være kompetent på undersøgelsesområdet. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til, at han bestod udvælgelsesprøven i 2005, til den af OLAF iværksatte udvælgelsesprocedure med henblik på ansættelse af midlertidigt ansatte, til de krav, der stilles for at beklæde hans sidste stilling i OLAF samt til den erfaring, som han havde opnået i Italien, i finanstilsynet, og i den europæiske administration netop vedrørende opfølgning og analyse af undersøgelser på området for bekæmpelse af svig og korruption. Endelig var den angivelige overførsel af den budgetpost, som sagsøgeren bestred, kun hypotetisk, eftersom den i henhold til selve ordlyden af afgørelsen om afslag på klagen kun skulle finde sted, når »den profil, der efterlyses med henblik på den nye stillingsbeskrivelse, er fastsat i forhold til OLAF's strategiske retningslinjer«. Stillingsprofilen er imidlertid stadig ikke udarbejdet, og OLAF's strategiske retningslinjer er heller ikke fastsat.

27 Kommissionen har gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens begrundelse for ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt i det foreliggende tilfælde kun kan være den begrundelse, der er indeholdt i afgørelsen om afslag på klagen. Den omstændighed, at der i 2007 blev afholdt et teknisk møde, dvs. flere år før sagsøgeren ansøgte om en forlængelse af sin kontrakt, og endog før underskrivelsen af kontrakten, er denne sag åbenbart uvedkommende.

28 Kommissionen har dernæst henvist til det vide skøn, som Unionens institutioner har ved organisationen af deres tjenestegrene, alt efter de opgaver, som er overdraget dem, og – under hensyntagen til disse opgaver – ved placeringen af det personale, som de har til rådighed, på den betingelse, at denne placering er i tjenestens interesse, hvilket forklarer, at en forlængelse af en kontrakt som midlertidigt ansat ikke er en ret, men blot en mulighed, som er overladt til den kompetente myndigheds vurdering: Kommissionen har i denne forbindelse henvist til Rettens dom af 15. oktober 2008, sag T-160/04, Potamianos mod Kommissionen, præmis 30, og Personalerettens dom af 7. juli 2009, sag F-54/08, Bernard mod Europol, præmis 46). Kommissionen er af den opfattelse, at ansættelsesmyndigheden i det foreliggende tilfælde fuldt ud har begrundet den anfægtede afgørelse, henset til tjenestens interesse, som er et dynamisk koncept, hvis definition varierer over tid og overlader administrationen et vidt skøn.

29 Kommissionen har anført, at såvel Revisionsretten som Overvågningsudvalget for OLAF fremkom med anbefalinger med henblik på overførsel af visse stillingstyper, herunder sagsøgerens stilling, til undersøgelsesområdet. Kommissionen har tilføjet, at der ikke blev rejst tvivl om kvaliteten af det arbejde, som sagsøgeren havde udført i løbet kontraktperioden, men at en forlængelse af hans kontrakt i forbindelse med den påtænkte omorganisering af personalet ikke var et krav, og ikke var berettiget af nogen grund, som gik forud for tjenestens interesse, som ikke kan sidestilles med sagsøgerens personlige interesse i at opnå en forlængelse af sin kontrakt.

30 Der kan heller ikke være tale om magtfordrejning. Det eneste forhold, som sagsøgeren har fremført til støtte for dette klagepunkt, er påstanden om, at den i afgørelsen om afslag på klagen indeholdte argumentation er fremkommet efter afsigelsen af dommen i sagen Kommissionen mod Petrilli. Der er imidlertid ikke tale om et indicium, der efter sin karakter er tilstrækkeligt til at godtgøre, at ansættelsesmyndigheden afslog at forlænge sagsøgerens kontrakt for at opnå andre formål end de anførte. Kommissionen har endvidere anført, at det ikke følger af retspraksis, at den ikke i forbindelse med sit vide skøn vedrørende tjenestens interesse har mulighed for at træffe almengyldige interne beslutninger, hvorved den selv begrænser sit skøn vedrørende forlængelse af tidsbegrænsede kontrakter. Unionens retsinstanser har derimod forbudt den fuldstændigt at afstå fra at gøre brug af sin skønsbeføjelse i individuelle sager.

31 Kommissionen har tilføjet, at dommen i sagen Kommissionen mod Petrilli vedrørte et tilfælde med en kontraktansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 3b og blev begrundet med artikel 88, stk. 1, litra b), i ansættelsesvilkårene, som finder anvendelse på sidstnævnte kategori af ansatte. En tilsvarende bestemmelse findes ikke for midlertidigt ansatte som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), såsom sagsøgeren.

32 Kommissionen har ligeledes bemærket, at sagsøgerens stilling som »legal officer« (ansat med ansvar for administrativ bistand og koordination) efter hans fratræden blev omdannet til en stilling som »policy officer« (ansat med ansvar for politikker), specielt med ansvar for forebyggelse af svig, i overensstemmelse med OLAF's nye strategiske retningslinjer, som fastsat i meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, Regionsudvalget og Revisionsretten [SEK(2011) 791 endelig], som prioriterede forebyggelse. Kommissionen har i denne forbindelse påpeget, at det var nødvendigt for OLAF at kunne »opfriske« de ansattes viden gennem ansættelse af personer med en opdateret erfaring fra medlemsstaterne, især i den aktuelle kontekst med økonomisk krise, som øger risikoen for svig.

33 Følgelig har sagsøgeren ikke godtgjort, at ansættelsesmyndigheden i det foreliggende tilfælde fuldstændigt har afstået fra at gøre brug af sin skønsbeføjelse, eller at afslaget på at forlænge sagsøgerens kontrakt er åbenbart i strid med tjenestens interesse.

34 Kommissionen har under retsmødet præciseret, at den af sagsøgeren besatte stilling, som efter hans fratræden blev omdannet til en stilling som »policy officer«, siden blev tildelt en midlertidig ansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a). Kommissionen har ligeledes bemærket, at

den, selv i tilfælde af, at Retten, som ikke har nogen kompetence i denne forbindelse, stillede den et spørgsmål herom, ikke ville være forpligtet til at præcist at begrunde sit afslag på at forlænge en tidsbegrænset kontrakt eller til at tildele en ny kontrakt til en midlertidigt ansat, hvis oprindelige kontrakt er udløbet.

– Om det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten

35 Sagsøgeren har foreholdt ansættelsesmyndigheden, at denne ikke har opfyldt de krav om god forvaltningsskik og om omsorgspligt, som sagsøgeren med rette kunne forvente af denne. Ifølge ansættelsesvilkårenes artikel 8 kan et afslag på at forlænge en kontrakt som midlertidigt ansat nemlig kun følge af en individuel undersøgelse af den pågældende ansattes særlige situation, hans kompetencer og de tjenester, som han er i stand til at yde institutionen. I det foreliggende tilfælde blev der imidlertid ikke taget hensyn til bedømmelsen fra sagsøgerens kontorchef, hvorefter sagsøgerens fratræden afstedkom et afbræk i tjenestens kontinuitet, til den rosende bedømmelse i sagsøgerens bedømmelsesrapport for 2009 eller til sagsøgerens ekspertise, bl.a. på området for strukturfonde, hvilket gjorde ham særdeles uundværlig for, at tjenesten kunne fungere tilfredsstillende. Sagsøgeren påberåbte sig under retsmødet et kompendium, som han havde udarbejdet i 2011 til OLAF's efterforskere, før udløbet af hans kontrakt, og som indeholdt en fortegnelse over de alarmsignaler, som var nødvendige for at afsløre tilfælde af svig.

36 Under alle omstændigheder burde ansættelsesmyndigheden have undersøgt muligheden for at forlænge sagsøgerens kontrakt indtil det tidspunkt, hvor den angivelige overførsel af hans stilling trådte i kraft, eller muligheden for at omplacere sagsøgeren til den stilling som efterforsker, som skulle besættes efter nævnte overførsel. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til Personalerettens domme af 9. december 2010, Schuerings mod ETF (sag F-87/08, præmis 59, der verserer som appelsag for Den Europæiske Unions Ret under sagsnummer T-107/11 P), og Vandeuren mod ETF (sag F-88/08, præmis 60, der verserer som appelsag for Den Europæiske Unions Ret under sagsnummer T-108/11 P).

37 Kommissionen har ikke bestridt den omstændighed, at sagsøgeren var genstand for en positiv bedømmelsesrapport for 2009, men har anført, at denne omstændighed ikke i sig selv er relevant med henblik på at godtgøre, at tjenestens interesse krævede en forlængelse af sagsøgerens kontrakt. En sådan indstilling ville føre til en sammenblanding af tjenestens interesse og den personlige interesse hos enhver midlertidigt ansat, som har været genstand for en gunstig bedømmelsesrapport, i tilfælde af hvilket den pågældende opnår ret til at få sin tidsbegrænsede kontrakt forlænget eller endog får tildelt en tidsubegrænset kontrakt. Som Personaleretten fastslog i sin dom af 27. november 2008 i sagen Klug mod EMEA (sag F-35/07, præmis 79), er den pågældende ansattes personlige interesse endvidere aldrig afgørende for institutionen, selv om der skal tages hensyn hertil ved bedømmelsen af tjenestens interesse. Ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved bedømmelsen af tjenestens interesse, og dette skøn vil kun kunne tilsidesættes, hvis det klart godtgøres, at et afslag på at forlænge en midlertidigt ansats kontrakt ikke har nogen rationel forbindelse med denne interesse, eller at afslaget reelt er udtryk for en ulovlig begrundelse, hvilket ikke er blevet godtgjort i det foreliggende tilfælde.

38 Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at bevisbyrden for, at en almen interesse er blevet krænket, påhviler sagsøgeren, hvilket skal sikre den formodning for lovlighed, som knytter sig til administrative afgørelser.

39 Hvad angår omsorgspligten har Kommissionen endelig bestridt rigtigheden af den løsning, som Personaleretten lagde til grund i dommen i sagen Schuerings mod ETF og i sagen Vandeuren mod ETF, og har anført, at disse to domme verserer som appelsager for Den Europæiske Unions Ret, idet

sagsøgte har iværksat appel. Kommissionen er af den opfattelse, at denne retspraksis, som vedrører ansatte ansat i henhold til ordningen om tidsubegrænsede kontrakter, under alle omstændigheder ikke kan finde anvendelse på indehavere af tidsbegrænsede kontrakter, som udløber.

Rettens bemærkninger

40 Indledningsvis konstateres, at ansættelsesmyndigheden i afgørelsen om afslag på klagen, som fremkom efter afsigelsen af dommen i sagen Kommissionen mod Petrilli, hvorved den af Kommissionen iværksatte appel til prøvelse af Personalerettens dom af 29. januar 2009 i sagen Petrilli mod Kommissionen (sag F-98/07) blev forkastet, ikke henviste til otte års-reglen med henblik på at begrunde den manglende forlængelse af sagsøgerens kontrakt, men baserede sig på sit vide skøn i forbindelse med forlængelse af tidsbegrænsede kontrakter som midlertidigt ansat og anførte, at »den i lyset af de budgetmæssige muligheder, tjenestens interesse og [sagsøgerens] fortjenester og kvalifikationer […] ikke kunne imødekomme [hans] ansøgning om forlængelse af kontrakten«.

41 Den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden i afslaget på klagen således bortså fra de betragtninger, der var blevet fremsat tidligere og bl.a. i et notat af 8. oktober 2010 af OLAF's generaldirektør vedrørende rækkevidden af otte års-reglen med henblik på at anvende begrundelser om »budgetmæssige muligheder«, tjenestens interesse og sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer, kan ikke i sig selv gøre afgørelsen om manglende forlængelse ulovlig, idet formålet med klageproceduren netop er at muliggøre, at ansættelsesmyndigheden foretager en fornyet vurdering af den anfægtede afgørelse, i det foreliggende tilfælde den stiltiende afgørelse, henset til de af klageren fremsatte klagepunkter, og i givet fald ændrer den begrundelse, som kunne udledes af den sammenhæng, hvori denne afgørelse indgik. Som anført i forbindelse med undersøgelsen af genstanden for annullationspåstanden (ovenfor i præmis 18), skal den anfægtede afgørelses lovlighed derfor undersøges under hensyntagen til den begrundelse, der er indeholdt i afgørelsen om afslag på klagen.

42 Under disse omstændigheder er det ikke fornødent at undersøge det klagepunkt, der er rettet mod begrundelsen om otte års-reglen, som ikke findes i afgørelsen om afslag på klagen. Desuden fremgår det ikke af sagen, at reglen i sidste ende rent faktisk blev anvendt i det foreliggende tilfælde. Et sådant klagepunkt skal derfor anses for at være irrelevant.

43 Hvad angår anbringendet om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn bemærkes, at en midlertidigt ansat, som er indehaver af en tidsbegrænset kontrakt, ifølge fast retspraksis principielt ikke har ret til at få sin kontrakt forlænget, idet dette blot er en mulighed, som er underlagt en betingelse om, at denne forlængelse er i tjenestens interesse (jf. i denne retning Rettens dom af 6.2.2003, sag T-7/01, Pyres mod Kommissionen, præmis 64, dommen i sagen Bernard mod Europol, præmis 44).

44 Til forskel fra tjenestemænd, der i henhold til vedtægten er sikret et varigt ansættelsesforhold, henhører de midlertidigt ansatte nemlig under en anden ordning, hvis grundlag er en ansættelseskontrakt indgået med den pågældende institution. Det fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 1, litra b), at varigheden af ansættelsesforholdet mellem en institution og en midlertidigt ansat med en tidsbegrænset ansættelse netop er reguleret af de vilkår, der er fastsat i den mellem parterne indgåede kontrakt.

45 Desuden følger det ligeledes af fast retspraksis, at administrationen i lyset af de relevante bestemmelser i ansættelsesvilkårene har et vidt skøn ved forlængelsen af en kontrakt (jf. i denne retning Rettens dom af 17.10.2002, forenede sager T-330/00 og T-114/01, Cocchi og Hainz mod Kommissionen, præmis 82, og Personalerettens dom af 23.11.2010, sag F-8/10, Gheysens mod Rådet, præmis 75). Derfor bør den kontrol, som Unionens retsinstanser foretager, begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for de grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt.

46 Under retsmødet udledte Kommissionen af førnævnte betragtninger, at Retten ikke kan foretage nogen kontrol af den anfægtede afgørelses begrundelse, idet denne afgørelse henhører under administrationens skøn.

47 Svaret herpå til Kommissionen bør være, at selv om administrationen råder over et vidt skøn, foretager Retten, når den har fået forelagt et annullationssøgsmål til prøvelse af en retsakt vedtaget i forbindelse med udøvelsen af et sådant skøn, ikke desto mindre en legalitetskontrol, der kommer til udtryk i flere henseender uafhængigt af, om der foreligger en formel begrundelsespligt, eller om dette ikke er tilfældet.

48 Retten kan således blive anmodet om at kontrollere, om administrationen har baseret sin afgørelse på ukorrekte eller ufuldstændige faktiske oplysninger (jf. i denne retning Rettens dom af 26.10.2004, sag T-55/03, Brendel mod Kommissionen, præmis 60). I denne forbindelse påhviler det Retten at efterprøve, om administrationen har udøvet sine kompetencer effektivt med henblik på at godtgøre de faktiske omstændigheder, der danner grundlag for dens afgørelse, og således taget hensyn til alle relevante forhold (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.2.2005, sag C-12/03 P, Kommissionen mod Tetra Laval, præmis 39, og af 10.7.2008, sag C-413/06 P, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, præmis 145, samt Rettens dom af 27.9.2006, forenede sager T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP og T-61/02 OP, Dresdner Bank mod Kommissionen, præmis 67). Retten kan ligeledes blive anmodet om at undersøge, om administrationen har foretaget en komplet, eller konkret, undersøgelse af de relevante forhold i den foreliggende sag, således at denne undersøgelse er foretaget omhyggeligt og upartisk (jf. hvad angår en sammenligning af fortjenester for forfremmelsesværdige tjenestemænd Rettens dom af 30.11.1993, sag T-78/92, Perakis mod Parlamentet, præmis 16, og af 8.5.2001, sag T-182/99, Caravelis mod Parlamentet, præmis 32; jf. ligeledes Rettens dom af 13.7.2006, sag T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mod Rådet, præmis 63).

49 Det påhviler derfor Retten, inden for rammerne af de af sagsøgeren fremførte anbringender, at efterprøve, om administrationen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de forhold, som den har lagt til grund med henblik på at træffe den anfægtede afgørelse. I et tilfælde, som det i denne sag foreliggende, hvor administrationen er tillagt et vidt skøn, forudsætter en godtgørelse af, at administrationen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, der berettiger til at kræve, at den afgørelse, der er truffet på grundlag af denne vurdering, annulleres, imidlertid, at de beviser, som det påhviler sagsøgeren at fremskaffe, er tilstrækkeligt stærke til at bevirke, at de vurderinger, administrationen har lagt til grund for beslutningen, bliver usandsynlige (jf. i denne retning Rettens dom af 12.12.1996, sag T-380/94, AIUFFASS og AKT mod Kommissionen, præmis 59, og af 12.2.2008, sag T-289/03, BUPA m.fl. mod Kommissionen, præmis 221).

50 Det tilføjes videre, at omsorgspligten samt princippet om god forvaltningsskik ifølge fast retspraksis bl.a. indebærer, at den kompetente myndighed, når den træffer afgørelse om en tjenestemands eller en ansats situation, selv i forbindelse med udøvelsen af et vidt skøn skal tage hensyn til samtlige de forhold, der kan være afgørende for dens afgørelse: Det påhviler den herved at tage hensyn ikke blot til tjenestens interesse, men også til den pågældende tjenestemands eller ansattes interesse (jf. hvad angår organisation af tjenesten Domstolens dom af 28.5.1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, præmis 22, og af 29.10.1981, sag 125/80, Arning mod Kommissionen, præmis 19). Henset netop til omfanget af det skøn, som institutionerne råder over ved vurderingen af tjenestens interesse, skal den af Unionens retsinstanser foretagne kontrol imidlertid begrænse sig til at undersøge, om den kompetente myndighed har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har misbrugt sine skønsbeføjelser på en urigtig måde (jf., f.eks., Rettens dom af 6.7.1999, forenede sager T-112/96 og T-115/96, Séché mod Kommissionen, præmis 147-149, og af 2.3.2004, sag T-14/03, Di Marzio mod Kommissionen, præmis 99 og 100).

51 Det er i lyset af ovenstående bemærkninger, at de af sagsøgeren fremførte argumenter til støtte for anbringenderne om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgsprincippet nu skal undersøges.

52 Det fremgår af afgørelsen om afslag på klagen, at ansættelsesmyndigheden ikke kunne imødekomme sagsøgerens ansøgning om en forlængelse af hans kontrakt »i lyset af de budgetmæssige muligheder, tjenestens interesse og [sagsøgerens] fortjenester og kvalifikationer«. Det præciseres heri, at sagsøgerens stilling vil blive »overført til området for undersøgelser«, at overførslen indgår i en række foranstaltninger til omstrukturering af OLAF truffet som følge af anbefalinger fra bl.a. Revisionsretten og Overvågningsudvalget for OLAF om en »omprioritering« af OLAF's aktiviteter til fordel for »undersøgelsesaktiviteter«, OLAF's »hovedopgave«, og at »den budgetpost, som sagsøgeren indtager [i denne sammenhæng] vil blive overført til undersøgelsesfunktionerne, så snart den profil, der efterlyses med henblik på den nye stillingsbeskrivelse, er fastsat i forhold til OLAF's strategiske retningslinjer«.

53 For det første er det klart, at de »budgetmæssige muligheder«, som der henvises til i afgørelsen om afslag på klagen, ikke uden anden forklaring kunne være til hinder for, at sagsøgeren blev tildelt en ny kontrakt, eftersom det fremgår af selve den nævnte afgørelse, at sagsøgerens stilling skulle »overføres« til en stilling i forbindelse med undersøgelsesfunktioner. Som det fremgår af Kommissionens forklaringer under retsmødet, blev sagsøgerens stilling herved omdannet til en stilling som »policy officer«, specielt med ansvar for forebyggelse af svig, og er p.t. besat af en midlertidigt ansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), hvilket præcist svarer til karakteren af den budgetpost, som sagsøgeren besatte.

54 I henhold til ordlyden af sagsøgerens ansøgning af 12. april 2010 ansøgte denne ganske vist udelukkende om en »forlængelse af sin kontrakt«. Imidlertid påhvilede det ansættelsesmyndigheden i medfør af dennes omsorgspligt at fortolke denne ansøgning, hvorved sagsøgeren i det væsentlige søgte at fortsætte sit ansættelsesforhold i OLAF, udvidende ved navnlig at undersøge, om der var en anden stilling som midlertidigt ansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), med hensyn til hvilken sagsøgerens kontrakt i tjenestens interesse med føje kunne være blevet forlænget (dommen i sagen Schuerings mod ETF, præmis 58 og 60, og dommen i sagen Vandeuren mod ETF, præmis 59 og 60). Uden at benægte eksistensen af sådanne stillinger oplyste Kommissionen imidlertid under retsmødet, at ansættelsesmyndigheden ikke havde foretaget denne undersøgelse, da den var af den opfattelse, at den ikke var forpligtet hertil.

55 For det andet er det ikke lykkedes Kommissionen at forklare Retten, hvorledes ansættelsesmyndigheden rent faktisk havde taget hensyn til sagsøgerens »fortjenester og kvalifikationer«, som blev nævnt i afgørelsen om afslag på klagen, med henblik på begrundelsen af afslaget på ansøgningen om forlængelse af kontrakten, og dette, henset til de rosende bedømmelser afgivet af sagsøgerens direkte overordnede, navnlig i sagsøgerens seneste bedømmelsesrapporter, som han har påberåbt sig såvel i sine skriftlige indlæg som under retsmødet. Kommissionen har i øvrigt ikke bestridt sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer. Tværtimod anførte Kommissionen under retsmødet, at selv om det er korrekt, at sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer ikke som sådanne kunne begrunde ophøret af ansættelsesforholdet, var de imidlertid ikke tilstrækkelige til at begrunde en forlængelse af kontrakten eller tildeling af en ny kontrakt til sagsøgerne. En sådan generelt formuleret påstand, der ikke er og heller ikke under retsmødet blev ledsaget af den mindste præcisering eller den mindste bemærkning, i det mindste vedrørende sagsøgerens faglige kvalifikationer i forbindelse med de undersøgelsesaktiviteter, som OLAF anså for at have fortrinsret, kan ikke lægges til grund af Retten som en begrundelse, der er tilstrækkelig seriøs til, henset til sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer, at begrunde afgørelsen om ikke at forlænge hans kontrakt. Under disse omstændigheder skal den henvisning til sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer, der er indeholdt i afgørelsen om afslag på klagen, anses for at være en formulering uden faktisk relevans med henblik på bedømmelsen af rigtigheden af den anfægtede afgørelse.

56 For det tredje og sidste har Kommissionen henvist til tjenestens interesse. Afgørelsen om afslag på klagen henviser i denne forbindelse til en overførsel af stillinger til undersøgelsesaktiviteter, som henhører under OLAF's hovedopgave.

57 Det konstateres i denne forbindelse, at sagsøgeren i lyset af bedømmelsesrapporterne og hans faglige kvalifikationer har lang erfaring på området for bekæmpelse af svig, og at hans fortjenester i forbindelse med varetagelsen af stillingen som »legal officer«, som han senest bestred i OLAF, blev behørigt bedømt af hans direkte overordnede, netop på grund af hans kvalifikationer og faglige viden. Kommissionen har uden nogen præcisering i forbindelse med denne konstatering påstået, at sagsøgeren ikke var kvalificeret til at besætte den nye stilling som »policy officer«, som hans tidligere stilling var blevet omdannet til, selv om beskrivelsen af denne nye stilling ikke er fundamentalt forskellig fra den tidligere stilling.

58 Ganske vist er det i sagsakterne på ingen måde godtgjort, at tjenestens interesse netop krævede, at det alene var sagsøgeren, som blev udnævnt til denne nye stilling som »policy officer«, eller at afslaget på at fortsætte arbejdsforholdet mellem sagsøgeren og OLAF som sådant var i strid med tjenestens interesse, idet en administration i tjenestens interesse og i forbindelse med sin personalepolitik kan være nødsaget til at frigøre sig fra samarbejdet med selv fortjenstfulde ansatte i tilfælde af en omlægning af dets aktiviteter.

59 Imidlertid fremgår det af sagsakterne og af den redegørelse, som Kommissionen fremkom med under retsmødet, at administrationen i forbindelse med sin politik vedrørende forlængelse af kontrakterne for dens ansatte først og fremmest tilstræbte at arbejde til fordel for at »opfriske« de ansattes viden, hvilket gjorde det muligt for den at undgå enhver kontraktforlængelse eller fortsættelse af et ansættelsesforhold, der på sigt kunne føre til indgåelse af tidsubegrænsede kontrakter. Et sådant ønske var i det foreliggende tilfælde til hinder for, at administrationen konkret søgte en mulighed for at bevare ansættelsesforholdet med sagsøgeren i en anden stilling som midlertidigt ansat i OLAF.

60 Selv om det ikke tilkommer Retten at kontrollere valget af den personalepolitik, som en institution har til hensigt at føre med henblik på udførelse af de opgaver, som den skal varetage, kan den imidlertid med føje, når den som i det foreliggende tilfælde har fået forelagt en påstand om annullation af et afslag på at forlænge en kontrakt som midlertidigt ansat, efterprøve, om den begrundelse, som administrationen har lagt til grund, kan rejse tvivl om de kriterier og de grundlæggende vilkår, der er fastsat af lovgiver i vedtægten, og som bl.a. tilsigter at sikre kontraktansatte muligheden for i givet fald at nyde godt af en vis kontinuitet i ansættelsen. Det er sådan, at ansættelsesvilkårenes artikel 8, stk. 1, som fastsætter, at kontrakten som midlertidigt ansat som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), kun kan fornys en gang for en bestemt tid, og at enhver senere fornyelse skal ske på ubestemt tid, hvilket netop kan forstås som præventive foranstaltninger, der har til formål at bekæmpe usikkerhed i ansættelsen (jf. i denne retning Domstolens dom af 8.3.2012, sag C-251/11, Huet, præmis 37). Denne fortolkning bestyrkes af omsorgspligten, hvoraf det bl.a. er udledt, at det påhviler den kompetente myndighed at undersøge, om der findes en stilling, i hvilken den midlertidigt ansatte i tjenestens interesse, og henset til hovedkravene i det foreliggende tilfælde, med føje ville kunne ansættes eller fortsætte.

61 Det følger af det ovenstående, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med sit vide skøn vedrørende sagsøgerens ansøgning om forlængelse af hans kontrakt som midlertidigt ansat har tilsidesat sin omsorgspligt og ansættelsesvilkårenes artikel 8 ved på abstrakt vis at henvise til »budgetmæssige muligheder« og til »sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer«, idet den i forbindelse med en individuel undersøgelse af sagsøgerens særlige situation og af de tjenester, som han ville være i stand til at yde institutionen, har undladt at undersøge, om tjenestens interesse, som den forfulgte, kunne forenes med en tildeling af nye opgaver og arbejdsområder til sagsøgeren og således med muligheden for en forlængelse af hans kontrakt eller tildeling af en ny kontrakt som midlertidigt ansat. Ansættelsesmyndigheden har herved generelt og objektivt indskrænket de i ansættelsesvilkårenes

artikel 8, stk. 1, indeholdte muligheder for at forlænge kontrakter som midlertidigt ansatte som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), med henblik på at sikre de pågældende kontraktansatte en vis sikkerhed i ansættelsen.

62 Af denne grund bør den anfægtede afgørelse følgelig annulleres. Henset til, at Kommissionen ikke har taget hensyn til alle de relevante omstændigheder ved den pågældende situation, kan Personaleretten i øvrigt ikke afgøre, om Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved bedømmelsen af disse.

Om påstanden om genansættelse af sagsøgeren og om, at Kommissionen tilpligtes at erstatte det lidte økonomiske tab

63 Sagsøgeren har som en konsekvens af en annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at forlænge hans kontrakt som midlertidigt ansat nedlagt påstand om, at han genindsættes i den stilling, som han besatte i OLAF, eller, i tilfælde af, at han ikke får medhold i påstanden om genansættelse, om betaling af lønforskellen mellem den løn, som han tidligere oppebar som midlertidigt ansat i OLAF, og den løn, som han p.t. oppebærer, og dette i en periode på fire år, endog længere i tilfælde af, at hans kontrakt var blevet forlænget en tredje gang, for ubestemt tid.

64 Hvad angår sagsøgerens påstand om genansættelse i OLAF bemærkes, at annullation af en retsakt ved dom indebærer, at denne retsakt fjernes med tilbagevirkende gyldighed fra retsordenen. Når retsakten allerede er gennemført, forudsætter ophævelsen af virkningerne, at den retsstilling, som sagsøgeren befandt sig i inden retsaktens vedtagelse, genoprettes (Rettens dom af 26.10.2006, sag F-1/05, Landgren mod ETF, præmis 92, og af 26.5.2011, sag F-83/09, Kalmár mod Europol, præmis 88, der verserer som appelsag for Den Europæiske Unions Ret under sagsnummer T-455/11 P). I overensstemmelse med artikel 266 TEUF påhviler det i øvrigt den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, »at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger«.

65 Det understreges endvidere i denne forbindelse, at den anfægtede afgørelse er blevet annulleret, fordi ansættelsesmyndigheden ikke, bl.a. henset til den omsorgspligt, som den er underlagt, foretog en fuldstændig og indgående undersøgelse af de faktiske omstændigheder, henset til tjenestens interesse og sagsøgerens fortjenester og kvalifikationer.

66 I denne forbindelse kan det under alle omstændigheder ikke udelukkes, at ansættelsesmyndigheden finder, at den igen kan vedtage en afgørelse om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat efter en fuldstændig og indgående undersøgelse af sagsakterne, under hensyntagen til denne doms begrundelse.

67 Følgelig kan Retten ikke tilpligte Kommissionen at betale sagsøgerens løn fra den dato, hvor ansættelsesmyndigheden uberettiget besluttede ikke at forlænge sidstnævntes kontrakt. Heraf følger, at der ikke kan gives sagsøgerens medhold i påstanden herom.

Om påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at erstatte det lidte ikke-økonomiske tab

68 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt påstand om erstatning af det ikke-økonomiske tab, som han har lidt såvel som følge af de ulovligheder, der foreholdes ansættelsesmyndighedens i forbindelse med hans annullationspåstande, som på grund af den manglende omhu, endog uagtpågivenhed, hvormed ansættelsesmyndigheden har behandlet hans sag. Sagsøgeren har foreløbigt opgjort sit ikke-økonomiske tab til 5 000 EUR.

69 Det må imidlertid konstateres, at stævningen ikke indeholder den mindste tilkendegivelse om, hvorvidt det påståede ikke-økonomiske tab ikke fuldt ud kan erstattes ved en annullation af den anfægtede afgørelse, som var årsag hertil.

70 Følgelig skal påstanden om erstatning af det ikke-økonomiske tab forkastes.

Sagens omkostninger

71 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det – medmindre andet gælder i henhold til bestemmelserne i reglementets andet afsnit, kapitel 8 – den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til artikel 87, stk. 2, kan Retten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.

72 Det følger af denne doms præmisser, at sagsøgeren har fået medhold i sin principale påstand, dvs. påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har endvidere udtrykkeligt nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. De foreliggende omstændigheder kan ikke begrunde en anvendelse af procesreglementets artikel 87, stk. 2, hvorfor det bør pålægges Kommissionen at bære sine egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Tredje Afdeling):

1) Den af den fungerende generaldirektør for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) trufne afgørelse af 12. august 2010 om afslag på ansøgningen om at forlænge Luigi Macchias kontrakt som midlertidigt ansat annulleres.

2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.

3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler Luigi Macchias omkostninger.

Van Raepenbusch Boruta Perillo

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juni 2012.

Justitssekretær
W. Hakenberg

Præsident
S. Van Raepenbusch